

ת"ד 2421/12/22 - מדינת ישראל נגד אסתר מיסיסטרו

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד
ת"ד 2421-12-22 מדינת ישראל נ' מיסיסטרו

כבוד השופט הגר אזולאי אדרי	בפני
המאשימה:	בעניין:
מדינת ישראל	
נגד	
אסתר מיסיסטרו	הנאשמת:

גזר דין

1. כתב האישום נשוא ההליך דנן המייחס לנאשמת אחריות לתאונה שאירעה ביום 4.10.22.
2. במסגרת התאונה, נפגעה הולכת רגל שחצתה את הכביש במעבר חצייה ונגרמו לה חבלות של ממש בדמות שבר בבסיס מסרקים 2,3 בכף רגל שמאל וכן הושם לה סד גבס. כך גם, נגרם נזק לרכוש.
3. הנאשמת הודתה, בהזדמנות הראשונה, בעובדות שיוחסו לה בכתב האישום והורשעה, על בסיס הודאתה, בעבירות הבאות: אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**"), נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "**הפקודה**") והתנהגות הגורמת נזק לפי סעיף 21(ב)(2) לתקנות.

טיעוני הצדדים לעונש:

4. המאשימה טוענת כי מתחם הענישה הראוי לעבירות שעניין גרימת תאונות דרכים בגין נגרמו חבלות של ממש כולל רכיב פסילה החל מ-3 חודשים ועד שנתיים, תלוי במידת הרשלנות וחומרת התוצאות. כמו כן, המאשימה מפנה לרע"פ 8035/13 **אלחרר נ' מדינת ישראל** (6.3.14) (להלן: "**עניין אלחרר**").
5. זאת ועוד, המאשימה מדגישה כי חלה על הנאשמת חובת זהירות מוגברת שכן מדובר בתאונה שאירעה במעבר חצייה, שכידוע הינה המקום הבטוח ומקום מבצרו של הולך הרגל.
6. המאשימה מפנה לעברה התעבורתי של הנאשמת אשר מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 2001 ולחובתה 5 הרשעות קודמות.
7. לאור כל האמור, המאשימה סבורה כי לצד האיזון בין עברה של הנאשמת לבין העובדה כי מדובר בפגיעה בהולכת רגל במעבר חצייה, וכן בהתחשב בכך שהשברים שנגרמו להולכת הרגל אינם ברף הגבוה, יש להשית על הנאשמת פסילה שלא תפחת מ-8 חודשים, פסילה על תנאי וקנס.
8. הנאשמת מפנה לכך שבחרה להודות בהזדמנות הראשונה וחסכה בזמן שיפוטי. כמו כן, הנאשמת מציינת כי הכתה ומוסיפה להכות על חטא ממועד התאונה ("אני מבקשת סליחה, אני מתחרטת על מה שקרה"); "לפגוע בשבילי זה נגד הערכים שלי"; "קיבלתי טיפולים פסיכולוגיים בגלל התאונה, אני לא ישנה בלילה 4 חודשים").

9. לעניין רף הרשלנות, הנאשמת טוענת כי מדובר ברף רשלנות נמוך. זאת, בהתחשב בכך שנסעה במהירות הפחותה מ-20 קמ"ש כשבכוונתה לצאת מכיכר ובהתחשב בכך שהולכת הרגל נפגעה מהדופן הימני של הרכב ולא מהחזית, כאשר הגלגל הקדמי הוא שפגע בכף רגלה.
10. בהקשר זה מוסיפה הנאשמת וטוענת כי מבלי להקל ראש בחבלות, הרי שמדובר בחבלות ברף הנמוך. זאת, כאשר הולכת הרגל לא נזקקה לניתוח או שיקום לכף הרגל.
11. הנאשמת מפנה להתנהלותה לאחר התאונה ומציינת כי עצרה מיד, ניגשה להולכת הרגל, טיפלה בה, ליוותה אותה לאחר מכן ועדיין נמצאת איתה בקשר ("הייתי בהקשר איתה, הייתי באה אליה...בין בני אדם זה הדבר הכי חשוב ואם פגעתי בה אני אעזור לה והיא אמרה לי 'שאני אתבגר את תבואי ותעזרי לי'...").
12. הנאשמת מפנה גם לעברה התעבורתי ולכך שהחל משנת 2003 ועד לשנת 2017 לא נרשמו לחובתה הרשעות ולכך שהחל משנת 2017 ועד היום נרשמו לחובתה בסך הכל שתי הרשעות.
13. זאת ועוד, הנאשמת מפנה לנסיבותיה האישיות ולהיותה אמא לשלושה קטינים המתגוררת בקיבוץ אור הנר: "יש לי 3 ילדים קטנים, אני גרה בקיבוץ, לפני 3 שבועות היה צבע אדום והייתי צריכה לחפש את כל הילדים בקיבוץ עם הרכב ולאסוף אותם, בת אחת בשאר וילד אחד בבית ספר".
14. כמו כן, הנאשמת מציינת כי היא נפגעת פעולות איבה המתקיימת מקצבת נכות ("אם קורה משהו אני חייבת לצאת מהקיבוץ כי אני נפגעת פעולות איבה ולא יכולה להישאר, יש לי התקפי חרדה, אני צריכה את המכונית לטיפולים גם שלי וגם של הילדה").
15. לבסוף מציינת הנאשמת כי היא "מתנדבת ועוזרת לאנשים פגועים בחינם" וכי כל כולה תרומה והתנדבות למען הציבור.

דין:

16. במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), קבע המחוקק את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. למעשה, המחוקק התווה את דרך הפעולה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.
17. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, תחילה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40ט לחוק).
18. לאחר קביעת מתחם עונש הולם, ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לחוק).
19. כפי שהיטיב לתאר זאת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת גילת שלו, בעפ"ת 27985-02-20 **מדינת ישראל נ' יעקובסון** (29.7.20) (להלן: "**עניין יעקובסון**"): "דרך זו הותוותה על מנת ליצור הפרדה בין הקביעה הערכית המתייחסת למתחם העונש **ההולם** את העבירה שבוצעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם".

20. יחד עם האמור, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (לפי הוראת סעיף 40 לחוק) או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (לפי הוראת סעיף 40 לחוק).
21. כלומר, בבואו של בית המשפט לקבוע מהו העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה, עליו לפעול בהתאם לסדר הפעולות שלהלן: קביעת מתחם העונש ההולם, גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם כאמור ושקילת שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם בין אם לקולא ובין אם לחומרא.

קביעת מתחם העונש ההולם:

22. כאמור בסעיף 40 לחוק, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון מהו הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומהי מידת הפגיעה בו.
23. הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשעה הנאשמת הוא הגנה על שלמות גופו, נפשו, וביטחונו של ציבור משתמשי הדרך. מידת הפגיעה בערך זה, בנסיבות העניין, היא ברף הנמוך-בינוני.
24. לאחר שקבענו מהו הערך המוגן שנפגע ומהי מידת הפגיעה בו, עלינו לבחון מהי מדיניות הענישה הנהוגה. עיון בפסיקה מלמד כי מדיניות הענישה במקרים מעין זה נעה כמניפה בין פסילה לתקופה שבין שלושה חודשים ועד שנתיים, בין התחייבות כספית להימנע מביצוע העבירות למאסר מותנה, ובין קנס לפיצוי כספי עונשי לנפגע - הכל בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, רף הרשלנות, תוצאות התאונה, העבר התעבורתי והנסיבות האישיות (ראו לדוגמה רע"פ 11917/05 **צפירי נ' מדינת ישראל** (26.4.06); עפ"ת 51168-03-21 **אביגד נ' מדינת ישראל** (12.4.21); ת"ד 7389-04-20 **מדינת ישראל נ' פרץ** (1.6.21); רע"פ 1694/19 **יאסין נ' מדינת ישראל** (24.1.19); עפ"ת 47632-02-14 **מכלוף נ' מדינת ישראל** (6.3.14); עפ"ת 34990-06-15 **טקל נ' מדינת ישראל** (25.6.15); עפ"ת 44705-11-11 **מדינת ישראל נ' זיגדון** (19.2.15); עפ"ת 7554-06-13 **אורנשטיין נ' מדינת ישראל** (1.7.13), עפ"ת 1524-04-13 **דננברג נ' מדינת ישראל** (3.6.13); עפ"ת 30937-01-13 **מץ נ' מדינת ישראל** (3.5.13); ת"ד (תעבורה אשד) 11663-01-20 **מדינת ישראל נ' מור** (20.8.22)).
25. השלב האחרון בקביעת מתחם העונש ההולם הוא בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40 לחוק).
26. זה המקום לבחון הן את מידת רשלנותה של הנאשמת והן את מידת הנזק שנגרם כתוצאה מאותה רשלנות.
27. באשר למידת הרשלנות - מחד גיסא, מדובר בתאונה שאירעה על גבי מעבר חצייה, מקום בו מוטלת על הנהג חובת זהירות מוגברת (ראו ע"פ 558/97 **רבקה מלניק נ' מדינת ישראל** (3.5.98); ע"פ 8827/01 **שטרייזנט נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(5) 506 (2003)). מאידך גיסא, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשמת נהגה במהירות הפחותה מ-20 קמ"ש ומכך שאף בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשמת "חסמה את דרכה" של הולכת הרגל "ובכך גרמה לתאונה". זאת, כאשר לא מדובר בפגיעה חזיתית אלא בפגיעה על ידי דופן הרכב, גלגל קדמי שעלה על רגלה של הולכת הרגל (כפי שעולה גם מהמסמכים הרפואיים, ראו ת/2), וכאשר נראה לכאורה שהולכת הרגל רק החלה את החצייה. לפיכך, אני סבורה כי מידת רשלנותה של הנאשמת נמצאת ברף הנמוך-בינוני.
28. זה המקום לציין כי על אף שהמאשימה עצמה טענה כי מידת הרשלנות משליכה על מתחם העונש ההולם, הרי שהיא נמנעה מלהתייחס למידת רשלנותה של הנאשמת בנסיבות העניין.

29. באשר למידת הנזק שנגרם - עיון במסמכים הרפואיים (ת/2) מלמד על כך שנגרם להולכת הרגל "שבר בסיסי מסרק ||| || משמאל", שרגלה הושמה בסד גבס אחורי והיא אושפזה למשך כיממה לצורך השגחה ומעקב תסמונת מדור (שנשללה). זאת, כאשר אף המאשימה עצמה סבורה כי מדובר בחבלה שאינה ברף הגבוה.
30. לאור האמור, לא ניתן להקיש מעניין **אלחרר** (אליו הפנתה המאשימה) לענייננו. זאת, מכיוון ששם היה מדובר בפגיעות קשות שנגרמו הן לשני הולכי רגל והן לנאשם עצמו, תוך שנקבע כי רף הרשלנות גבוה.
31. זה המקום לציין כי בענייננו קיים עונש מינימום בדמות פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלושה חודשים (כמצוות סעיף 38(3) לפקודה). בעפ"ת (חי') 4955-04-20 **קולר נ' מדינת ישראל** (8.6.20) קבע בית המשפט המחוזי כי:

"קביעת עונש מינימום על ידי המחוקק, מבטא את הסף התחתון של מתחם הענישה ומכאן נדרש בימ"ש לקבוע רק את הרף העליון של המתחם".

32. לאור כל האמור, אני סבורה כי הרף העליון של מתחם העונש ההולם לעבירות אותן ביצעה הנאשמת הוא 8 חודשי פסילה לצד קנס ורכיבי ענישה נוספים צופים פני עתיד.

גזירת עונשה של הנאשמת בתוך המתחם:

33. כאמור בסעיף 40א לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.
34. בענייננו, לא ניתן להתעלם מן העובדה שהנאשמת נטלה אחריות על מעשיה והודתה בביצוע העבירות בהזדמנות הראשונה. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ (ת"א) 71933/06 **קלגסבלד נ' מדינת ישראל** (8.2.07) לפיהם:

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות. לא הרי מי שמודה בתחילת ההליך, כהרי זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות, ומורשע בסופו של הליך מייגע ולעתים ממושך.

המערער לא ניסה לדחות את הקץ...הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו. על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים, ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

35. דברים אלה מקבלים משנה תוקף נוכח התנהלותה של הנאשמת בסמוך לתאונה, עת טיפלה בהולכת הרגל, ליוותה אותה ואף נותרה עמה בקשר. התנהלות זו מלמדת לא רק על נטילת אחריות אלא גם על מאמצים לתקן את תוצאותיה ולפצות בגין הנזק שנגרם להולכת הרגל.

36. לא זו אף זו, הרי שנראה כי גם הנאשמת עצמה ניזוקה מהתאונה וכפי שצוין על ידה, התאונה הדירה שינה מעיניה והובילה אותה לקבלת טיפולים פסיכולוגיים.

37. כמו כן, לא ניתן להתעלם מן העובדה שהנאשמת נעדרת עבר פלילי ועברה התעבורתי (הכולל 5 הרשעות בלבד), ביחס לוותק הנהיגה שלה (למעלה מ-20 שנים), אינו מכביר. זאת, כאשר מאז שנת 2017 לא נרשמה לחובתה של הנאשמת כל הרשעה וכאשר מאז שנת 2003 ועד לשנת 2017 נרשמו לחובתה שתי הרשעות בלבד (שתיהן מסוג ברירת משפט). דברים אלה מלמדים על כך שהנאשמת, בדרך כלל, הינה נהגת זהירה.

38. לכל אלה מצטרפת תרומתה של הנאשמת לקהילה והתנדבותה למען אנשים פגועים.

חריגה ממתחם העונש ההולם:

39. כאמור לעיל, בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור. בענייננו, נראה כי לא מתקיימים שיקולים מעין אלו אך אין בכך כדי לסתום את הגולל על האפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם. זאת, בהתחשב בכך שלצדה של ההוראה הכללית קיימת הוראה ספציפית המקנה לבית המשפט סמכות כאמור.

40. בסעיף 38 לפקודה, לצדה של פסילת המינימום הרלוונטית לענייננו, נקבע גם כי "רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר".

41. בענייננו, אני סבורה כי הצטברות של נסיבות אישיות וייחודיות של הנאשמת מצדיקה חריגה מפסילת המינימום באופן של הימנעות מהשתתפות בפועל מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה (תוך השתתפות צו שירות לתועלת הציבור במקום).

42. זאת, בהתחשב בכך שהנאשמת, יחד עם משפחתה הכוללת ילדים קטינים, מתגוררת באחד מיישובי עוטף עזה ונוכח המצב הביטחוני הרגיש באזור נדרשת להיות נידת. דברים אלה מקבלים משנה תוקף נוכח היותה של הנאשמת נפגעת פעולות איבה, המתמודדת עם התקפי חרדה ומוכרת על ידי המוסד לביטוח לאומי כבעלת נכות צמיתה. כך גם, נוכח העובדה שהנאשמת זקוקה לרישיון הנהיגה שלה לשם הסעתה של בתה לטיפולים.

הכרעה:

43. לאור כל האמור לעיל, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש ושקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם, את מידת רשלנותה של הנאשמת ואת מידת הנזק שנגרם כתוצאה מהתאונה, את את עברה התעבורתי המקל של הנאשמת, את העובדה שמדובר בכשל ראשון מסוג זה עברה, את העובדה שהנאשמת בחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה וכן את נסיבותיה האישיות והייחודיות ובמקרה ספציפי ייחודי של תיק זה, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

א. צו שירות לתועלת הציבור, בהיקף של 100 שעות, בהתאם לתכנית שתגובש על ידי שירות המבחן.

המזכירות תעביר העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן אשר יכין תוכנית של"צ בהיקף השעות האמור ויעבירה לאישור ביהמ"ש בתוך 60 ימים.

הנאשמת תיצור קשר עם שירות המבחן למבוגרים עד ולא יאוחר מיום 1.6.23 לצורך הכנת התוכנית ותאום תחילת ריצוי הצו.

הנאשמת מוזהרת כי היה ולא תרצה את הצו במלואו או במועדו, ייגזר עליה עונש חלופי.

ב. קנס כספי בסך 1,200 ₪ שישולם בתוך 90 ימים מהיום.

את הקנס ניתן לשלם בחלוף 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il
- **באמצעות מוקד שירות טלפוני, בשרות עצמי (מרכז גבייה) בטלפון *35592**
- **או בטלפון 073-2055000.**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד.

(אין צורך בהצגת שוברי תשלום).

ג. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שנתיים.

ד. התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלה של ממש וזאת למשך שנתיים מהיום.

ההתחייבות תיחתם במזכירות בית משפט לתעבורה בתוך 30 ימים או לחילופין במשרדי בא כוחה. לא תחתום הנאשמת כאמור, תיאסר למשך יומיים.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לצדדים.

ניתן היום, ו' אייר תשפ"ג, 27 אפריל 2023, בהעדר הצדדים.